

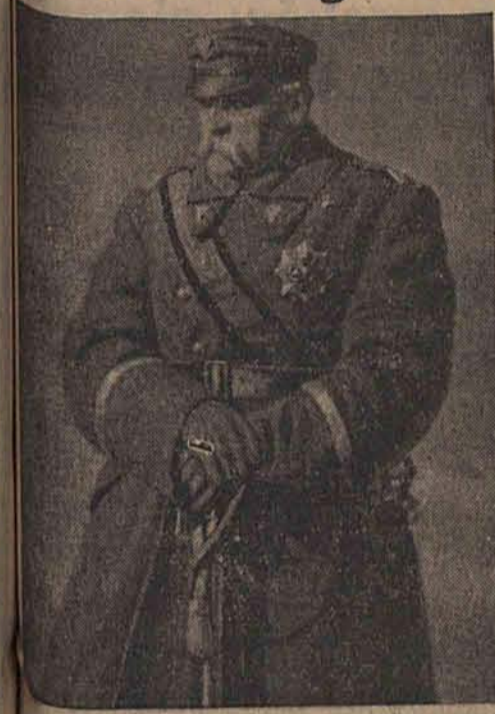
REPUBLIKA

ŁÓDŹ, CZWARTEK, 19-GO MARCA 1936 R.

CENA NUMERU 15 GROSZY.

Nº 78

Mowa Prezydenta Rzeczypospolitej z okazji Imienin ś. p. Marsz. Piłsudskiego

Warszawa, 18 marca.

(Pat) — Dziś wieczorem, przed godziną 19-tą, w dużym salonie przy gabinecie Pana Prezydenta Rzeczypospolitej na Zamku Królewskim zebrał się komitet wykonawczy naczelny...

Tak wielkiej postaci

A przecież historia Narodu Polskiego zna dosyć znaczny zastęp wielkich postaci, którzy podczas długiego okresu niewoli byli w stanie wznieść patriotyzm i dumę narodową. Wszystkie powstania i walki z najeźdźcami, rzucające nasiew gotowości do dalszych ofiar, tym wielkim ludziom zawdzięczamy. Bez tej dumy narodowej i bez tych wielkich postaci Piłsudskiego też nie mogłaby się narodzić.

musi nadejść chwila do zbrojnego wystąpienia.

To też wiele czasu poświęcił gruntownym studjom, celem zdobycia wszechstronnej wiedzy wojskowej. Już na kilka lat przed wojną światową, organizował, wychowywał i ćwiczył w sztuce wojennej młodzież, która później, podczas zawieruchy światowej w szeregach Legionów i Polskiej Organizacji Wojskowej, zdobyła tak przepiękną kartę w historii naszych walk o Niepodległość.

Radja, Roman Starzyński, dyrektor programowy Polskiego Radja, p. Piotr Górecki. Na parę minut przed godz. 19-tą do gabinetu wszedł Pan Prezydent Rzeczypospolitej w towarzystwie prezesa rady ministrów p. Kościłkowskiego, szefa kancelarii cywilnej, Świeżawskiego, szefa gabinetu wojskowego gen. Szallyego oraz członków domu cywilnego i wojskowego.

Dyrektor naczelny Polskiego Radja, p. R. Starzyński, zapowiedział przez mikrofon przemówienie Pana Prezydenta, poświęcone pamięci Marszałka Józefa Piłsudskiego. Punktualnie o godz. 19-ej Pan Prezydent Rzeczypospolitej wygłosił przez radio na wszystkie rozgłośnie Polski przemówienie treści następującej.

Przemówienie Pana Prezydenta Rzeczypospolitej: Pierwszy to raz obchodzimy imieniny Naszego Wielkiego Marszałka Józefa Piłsudskiego, kiedy odszedł już zawsze, osieracając cały naród polski.

Osierocił nas, gdyż wszystko-wszystko zawdzięczamy Jemu i On do ostatniej chwili, największe nasze troski dźwiżył na swych barkach.

Poddawaliśmy się z największą chęcią Jego rozkazom, Jego radom i wytycznym, bo wierzyliśmy w Jego genialne przewodnictwo.

Ja, który miałem szczęście patrzeć z bliska przez 41 lat na działalność Piłsudskiego dla Polski, musiałem dojść do przekonania, że

Polska jeszcze nie miała

W rozmowach ze mną, Piłsudski nieraz gwałtownie się zrywał na bardzo liczną u nas

MAŁOŚĆ LUDZKA,

która mu wielce utrudniała konstruktywną pracę dla przyszłości Polski. To Jego zżymanie się było nieraz bardzo mocne i mogło się nawet czasem zdawać, że z obrzydzeniem i niechęcią chce odejść od pracy, a jednak duch Jego niezłomny, będący wcieleniem największych i najpiękniejszych tradycji naszej przeszłości, nie uległ osłabieniu.

Piłsudski wraca z wygnania z Syberii w r. 1893 i zaraz staje na czele Polskiej Partii Socjalistycznej, która tworzyła się na gruzach organizacji rewolucyjnych, zgniecionych przez siepaczy caratu. Jako naczelne swe hasło, wysuwa Piłsudski walkę o Niepodległość i temu hasłu wszystkie inne podporządkowuje.

Wnikając w polityczne nastroje w Europie, Piłsudski uwierzył z całym przekonaniem, że

go genialna zdolność przenikania przyszłości.

Czas ten wyzyskał Piłsudski do przeprowadzenia głębokich rozważań nad wybraniem metody rządzenia, którą miał zastosować w chwili wskrzeszenia naszej państwowości przy równoczesnym ujęciu w swe ręce pełnej władzy w kraju.

A więc wszystko, co się później stało, znacznie wcześniej przewidział i dokładnie przemyślał.

magdeburskich, Piłsudski, wówczas już Naczelnik Państwa, zaznaczał, że miał wielką trudność w wyborze metody rządzenia krajem. Wreszcie rozstrzygnął i wybrał metodę, dla której nie mógł brać udziału w pracy i nie będzie mógł dożyć wyników swojego trudu.

spoistości wewnętrznej państwa.

Jego nastawienie psychiczne sięgało w daleką przyszłość narodu do czasów, kiedy on sam już nie będzie mógł brać udziału w pracy i nie będzie mógł dożyć wyników swojego trudu.

Wszystko, co czynił dla bieżącej chwili, było rozważane przez niego pod kątem potrzeb przyszłości narodu.

Były to potężne uczucia, które można porównać tylko z uczuciem matki. Matka, kochająca nad życie swe dzieci, troszczy się nie tylko o ich przyszłość, ale jej troska sięga jeszcze do dalszych pokoleń. Takie uczucia dla całego narodu spotyka się bardzo rzadko.

W rozmowie ze mną nazywał Piłsudski swoje wielkie uczucie dla przyszłości Polski swoim honorem wobec historii. — O tym honorze wobec historii, niech pamiętają w przyszłości wszyscy polscy mężowie stanu, gdy wskutek jakichkolwiek podrażnień znacznie ich, opanowywać niezdrowa ambicja osobista i autosugestia, mącają obiektywność ich myślenia.

Potrzebne to jest dla Polski. Bezpośrednio po powrocie z Magde-

Piłsudski zrezygnował ze swej dyktatorskiej władzy

i to pomimo wstrząsu, spowodowanego zamachem stanu z 5 stycznia 1919 r.

Już samem odniesieniem się do zamachowców i potraktowaniem ich ze względnością prawdziwie ojcowską, dał Piłsudski dowód, że tego rodzaju epizody nie były w stanie zachwiać raz ustalonej przez Niego metody rządzenia.

Z biegiem czasu, zaczęły się piętrzyć coraz większe trudności w konstruktywnej pracy Marszałka.

Atakowano Go ze wszystkich stron. Tworzono i rozsiewano najniebezpieczniejsze plotki, oskarżano Go o zdradę narodu, a w sejmie starano się różnymi ustawami jaknajbardziej umniejszyć władzę Naczelnika Państwa.

Wreszcie uchwalono t. zw. konstytucję marcową, w której władzę Prezydenta Rzeczypospolitej ograniczono prawie wyłącznie do samej reprezentacji państwa.

Piłsudski patrzył na to wszystko z nadzwyczajną cierpliwością i chociaż wewnętrznie zżymał się potężnie, nie załamał swej raz ustalonej linii.

W jednym ze swych przemówień Piłsudski tak scharakteryzował te podły i wysoce dla Państwa szkodliwa robotę: „Był cień, który biegł koło mnie. Czy na polu bitwy, czy w spokojnej pracy, czy w pieszczotach dziecka — cień ten ścigał mnie i prześladował. Zapłuty, potworny karzeł, na krzywych nóżkach wypływający swą brudną duszę, opluwający mnie zewsząd, nie szczędzący niczego, co szczerzyć trzeba — rodziny, stosunków, bliskich mi ludzi — śledzą-

swą władzę, jeszcze nie było. Pierwszą taką postacią był Piłsudski, który od samego początku naszej wskrzeszonej państwowości, spieszył się nawet z dopuszczeniem społeczeństwa do udziału w rządach. Uważał on bowiem, że dyktatorski sposób rządzenia nie wychowuje narodu i nie przyczynia się do ewolucyjnego tworzenia i rozwoju

burga w listopadzie 1918 r., Piłsudski objął dyktatorską władzę nad tworzącym się państwem, próbował utworzyć koalicyjny rząd, złożony z przedstawicieli wszystkich wybitniejszych ugrupowań.

Wszystkie jednak Jego wysiłki w tym kierunku, zostały udaremnione niezgodą i waśniami stronnictw, które najdosadniej charakteryzują Jego własne słowa: „Rozmawiałem z setkami osób, z przedstawicielami rozmaitych ziem, organizacji, stowarzyszeń, interesów... KAŻDY MÓWIŁ, ŻE JEST CALYM NARODEM,

że chciał swojego rządu, każdy groził, że innego rządu nie usłucha”.

Wówczas to polecił utworzenie gabinetu swemu podkomendnemu, legioniście, Jędrzejowi Moraczewskiemu i wkrótce po utworzeniu rządu, wyznaczył mu bardzo bliski termin na przeprowadzenie wyborów do izb ustawodawczych, opartych na najszerszych podstawach demokratycznych. Wybory odbyły się już 26 stycznia 1919 r.

W ten sposób Piłsudski zrezygnował ze swej dyktatorskiej władzy

cy moje kroki, przekształcający moją myśl — ten potworny karzeł pełzał za mną, ubrany w chorągiewki różnych kolorów to obcego, to swego państwa, krzyczący frazesy, wymyślający jakieś historie, — ten karzeł był moim nieustępnym towarzyszem doli i niedoli, szczęścia i nieszczęścia, zwycięstwa i klęski, a plucie to chrzczone wysokimi słowami, wysokimi hasłami. Była to praca t. zw. narodowa, t. zw. patriotyczna”.

Czyż nie musimy podziwiać wielką moc ducha Piłsudskiego i jego potężny upór w utrzymaniu raz obranej metody, metody bezsprzecznie najlepszej, ale nadzwyczaj trudnej?

I znowu żadna z historii rozwoju różnych narodów nie daje nam przykładu takiej wytrzymałości nerwów i cierpliwości u naczelnej postaci, mogącej skorzystać z pełni władzy.

Po przeprowadzeniu wyborów w listopadzie 1922 już na podstawie uchwalonej konstytucji.

PIŁSUDSKI ZREZYGNOWAŁ Z WYBORU NA PREZYDENTA.

Jak sam mi mówił, chciał przypatrzeć się z boku, jak dalek się będą stosunki wewnętrzne w kraju przy prezydencie, który — jego zdaniem — powinien mieć lżejszą rękę od Niego.

Zgromadzenie Narodowe dokonało 9 grudnia 1922 r. wyboru Prezydenta Narutowicza i gdy elekt jechał do sejmiku, by złożyć konstytucyjną przysięgę, spotkała Go w drodze ze strony tłumy

(Dalszy ciąg na str. 2-ej)

Min. Beck wydał obiad na cześć ministra Edena

Londyn, 18 marca.

(PAT) Minister spraw zagranicznych i pani Beckowa podejmowali dziś wieczorem obiadem ministra spraw zagranicznych W. Brytanji i pania Eden, premiera belgijskiego van Zeelanda, parlamentarnego podsekretarza spraw zagranicznych lorda Cranborne i Lady Cranborne. W obiedzie brali również udział ambasador R. P. i pan Raczyński.

Londyn, 18 marca.

(PAT) Ambasador Raczyński wydał dziś w ambasadzie śniadanie, w którym brali udział minister Beck i Winston Churchill.

Zgon Venizelosa

Paryż, 18 marca.

(PAT) Venizelos zmarł, nie odzyskując przytomności. Małżonka i dwaj synowie zmarłego Soxokles i Demonsthenes przez całą noc nie opuszczali łóżka chorego. Agonia rozpoczęła się wczoraj wieczorem.

Paryż, 18 marca.

(PAT) Zwłoki Venizelosa mają zostać przewiezione na Krete. Uroczyste nabożeństwo żałobne odbędzie się w Paryżu.

Wszyscy podziwiają tę „dziewczecę cere Palmolive”

Nie trać nadziei zdobycia pięknej cery! Tajemnicą wielu kobiet, którym zazdrościsz ich czaru, jest poprostu codzienny zabieg kosmetyczny Palmolive.

Jednym z najśliczniejszych na świecie naturalnych środków upiększających jest szlachetny olejek oliwkowy — który „topnieje” przy temperaturze ciała. Lekarze polecają go dla delikatnej skóry niemowląt. Już przed wiekami Kleopatra znała kosmetyczne war-

Oczyszczaj codziennie i dokładnie pory skóry

tości tego olejku. Dzisiaj 20.000 specjalistów w dziedzinie kosmetyki poleca mydło Palmolive, wyrabiane na olejku oliwkowym. Gdy myjesz twarz mydłem Palmolive, gdy używasz go do kąpieli — od razu spostrzegasz niezwykle właściwości obfitej,ksamitnej piany tego mydła. Łagodnie, miękko piana ta przenika pory, oczyszcza je gruntownie i dokładnie. A skóra pozostaje miękka, jak płatek kwiatu, pończ...

Obfite ilości szlachetnego olejku oliwkowego użyte są do wyrobu każdego kawałka mydła Palmolive, którego stałe używanie daje młodość, świeżość cery i urodę.

Wstrzeżajcie się naśladownictwa

Ubój rytualny w komisji sejmowej

Komisja uchwaliła znowu szereg poprawek, które naruszają prawa ludności żydowskiej

Min. Poniałowski zgłosił sprzeciw w imieniu rządu

Warszawa, 18 marca.

(Pat) — Dziś przed południem, zebrała się komisja administracyjna samorządowa sejm, na której przystąpiono do rozpatrzenia projektu ustawy o uboju zwierząt gospodarskich w rzeźniach i do poprawek wniesionych do tego projektu przez rząd na wczorajszym plenarnym posiedzeniu Izby.

Na wstępie minister oświaty Świętosławski, nawiązując do oświadczenia, złożonego na plenum przez przewodniczącego komisji administracyjno-samorządowej posła Ducha, że „wiceminister ksiądz Zongolłowicz odczytał deklarację jednak na zapytanie, czy stawia jakies wnioski w związku z tą deklaracją, żadnych wniosków nie postawił”, zaznaczył że wiceminister Zongolłowicz nie mógł udzielić odpowiedzi na pytanie czy zgłasza poprawki do ustawy, albowiem nie były one jeszcze sprecyzowane, albowiem wypracowanie tych poprawek wymagało szczególnej analizy całości zagadnienia, rząd ograniczył się do zapowiedzi wprowadzenia odpowiednich zmian.

Skolei zabrał głos sprawozdawca, poseł Dudziński, który wskazał na atmosferę, jaka się wytworzyła dokoła tej sprawy, zastrzegając się przeciw przynisywaniu zarówno referentowi, jak i komisji

TENDENCJA PRZEFORSOWANIA TEJ USTAWY.

W pracach swych nad projektem usta-

wy, referent porozumiewał się z czynnikami rządowymi, które nie znalazły sprzecznosci omawianego projektu z konstytucją i wyrażały opinię, że wpro-

ustawa jest kłoda rzuconą pod nogi rządu,

że ten kto forsuje tę ustawę, pracuje przeciw rządowi.

Zrobiono zarzut, że **BOIMI SIĘ ENDECCI I ZE STRACHU PRZED NIA, FORSUJEMY USTAWĘ,** że obóz niepodległościowy nie powinien bać się endecji. Bezwarunkowo, my się endecji nie boimy, ale jako kotrargument przytoczone, że przeciw rząd musi się liczyć z międzynarodową finansjerą żydowską.

Zarzut ten zabrał referenta, który stwierdził, że ani on, ani komisja nie miała tendencji utrudniania sytuacji rządu przez forsowanie swej ustawy. Mieliśmy aprobatę czynników kompetentnych. Jeżeli tej aprobaty dziś niema, to nie będę mógł być nadal referentem tej ustawy. Jeżeli dowiem się z ust przedstawicieli rządu, że ta ustawa jest kłoda rzuconą pod nogi rządu, to nie będę jej referował.

Przewodniczący, poseł Duch oświadczył, że komisja zajmie się dyskusją szcze gółowa i omówi poprawki do poszczególnych artykułów. Jeżeli w trakcie dyskusji sprawozdawca po przegłosowaniu poprawek do poszczególnych artykułów nie będzie się zgadzał z ich treścią, jeżeli się znajdzie w mniejszości, to wtedy może się rzec referatu, gdyż referent jest przedstawicielem opinii większości komisji. Przewodniczący prosi, aby poseł Dudziński pozostał nadal referentem sprawy.

Posłanka Prystorowa omawia w dłuższym oświadczeniu rolę sejm, oświad-

wadzenie takiej ustawy jest celowe i obecnie, kiedy komisja uchwaliła tę ustawę, wczoraj spotkałem się na kole Niepodległościowców z zarzutem, że

czając, że zadania, jakie obecnie sejm spełnia, są zbyt skromne. Sejm wykazał całą dobrą wolę przyjęcia z pomocą rządowi, ale naprawdę pomocnym okazał się wtedy, kiedy będzie siłą samodzielną. Co się tyczy projektu ustawy o uboju rytualnym, to jest to ustawa gospodarczo-humanitarna, poparta przez jednolity front społeczeństwa polskiego. Posłanka Prystorowa wyraża zgodę na poprawki rządu, pogłębiające ustawę, **NIE MOŻE SIĘ JEDNAK ZGODZIĆ NA ARTYKUŁ 5-ty,**

który, zdaniem mówczyni, przeczy ustawie.

Minister rolnictwa Poniałowski, odpowiada na uwagi posła Dudzińskiego oświadczeniem, że wiążącymi dla rządu są jedynie oficjalnie i wyraźnie ze strony rządu dokonywane komunikaty.

Oficjalne oświadczenie rządu jest zupełnie wyraźne. Dziś przypomniał je p. minister Świętosławski. Rząd poprawki zapowiedział i zgłosił je wtedy, kiedy mógł wziąć odpowiedzialność za realność sformułowania i za wykonalność przepisów. W odpowiedzi posłanka Prystorowej, p. minister zaznaczył, że istnienie praktyka, że poprawki rządu są wnoszone na komisje bądź na plenum. Jeśli chodzi o uwagę, jakoby poprawki rządu dążyły do sankcjonowania poraż pierwszy ustawowo uboju rytualnego, minister stwierdza, że twierdzenie to nie jest zgodne ze stanem faktycznym, ponieważ

terminu: zwierzęta ciepłokrwiste, ma na celu

UREGULOWANIE SPOSOBU UBOJU RÓWNIEŻ I PACTWA.

Poseł Maleszewski obstaje przy dodaniu terminu „i pactwa”.

Przewodniczący przypomina, że do ustawy będą wydane odpowiednie szcze gółowe rozporządzenia wykonawcze i że poprawka rządowa idzie już dalej, niż projekt posłanki Prystorowej.

Minister Poniałowski stwierdza, że termin „zwierzęta” obejmuje w języku polskim zarówno czworonogi, jak i ptactwo.

Posłanka Prystorowa zgodziła się na poprawki rządu. Poprawka posła Maleszewskiego w głosowaniu upadła i artykuł 1-szy został przyjęty w brzmieniu rządu.

Do art. 2-go zabrał głos referent, zgadzając się na poprawki rządowe, które są logiczną konsekwencją poprawek do art. 1-go.

Artykuł 2-gi przyjęto w brzmieniu rządu.

Do art. 3-go zabrał głos poseł Swiatopek-Mirski, zapytując dlaczego nowy art. 3-ci postanawia, że wyłącznie w rzeźniach publicznych lub prywatnych ma się odbywać jedynie ubój bydła, koni, oraz jakie wyjątki przewiduje minister przy stosowaniu tego przepisu.

Minister Poniałowski wyjaśnia, że chodzi tu o humanitarny ubój zwłaszcza zwierząt wielkich, które w naszym poczuciu ze względu na ich siłę żywotność cierpią. O ile więc musimy pogodzić się z tem, że ubój zwierząt mniejszych i ptactwa jeszcze przez długi czas będzie się odbywał w różnych warunkach o tyle zasadę zabijania bydła i koni jedynie w rzeźniach możemy uznać za możliwą do zrealizowania.

W dyskusji nad tym artykułem zabrał głos liczni mówcy wysuwając szereg wątpliwości i czyniąc różne uzupełnienia. Postom tym odpowiadał kilkakrotnie minister Poniałowski, który wyjaśnił, że artykuł 3-ci tej ustawy zezwala na ubój w gospodarstwach domowych na własne potrzeby rodziny.

Na zarzut posła Maleszewskiego, który traktuje art. 3-ci jako pewien wyłom mówca odpowiada, że tak nie jest, albowiem na podstawie rozporządzenia Prezydenta ubój poza rzeźnią był dopuszczalny. (Dalszy ciąg na str. 4-cj)

w dekrete P. Prezydenta z 1927 r. ubój rytualny jest przewidziany,

a obecnie poprawki, pozwolą rządowi wkroczyć głębiej w sprawę uboju i ograniczyć go.

Po tych rozważaniach ogólnych, przystąpiono do poprawki nad artykułem I, na którą wyraził swą zgodę referent, poseł Dudziński, zaznaczając, że wobec oświadczenia ministra i przewodniczącego komisji nie uchyla się od obowiązku referowania, dopóki nie będzie przegłosowany.

Poseł Maleszewski zapytuje, co znaczy ta poprawka i zaznacza, że dla jasności i przejrzystości przepisu, trzeba uniemożliwić dowolność interpretacji, a dalej wyraża wątpliwość, czy termin „zwierzęta ciepłokrwiste” wystarcza i **CZY OBEJMUJE ON W ŻYCIU POTOCZNEM I PACTWO.** Wnosi więc o dodanie tego wyrazu. Sprawę tę wyjaśnia p. minister Poniałowski, stwierdzając, że wstawienie

Regularny

jak słońce

jest antymagnetyczny zegarek szwajcarski RECORD. Precyzja niezawodna i trwała. Najwyższy produkt techniki szwajcarskiej za niską cenę.

RECORD GENEWA

Ubój rytualny w Komisji sejmowej

DOKOŃCZENIE.

opatrzona tych grup w mięso rytualne istnieje niewątpliwie i powstaje pytanie czy nie wyłoni się konieczność sporządzenia takiego mięsa dla tych grup malarzy. Zmierzając do opanowania handlu mięsem, uważałby minister taką komplikację za niepożądaną z punktu widzenia praktycznego i technicznego. Wszystko, co zmuszałoby do rozwoju obrotów mięsa koszernego wewnątrz kraju, jest niepożądane. Jeśli chodzi o poprawki, dotyczące ściśle działu gospodarczego, to poprawkę posła Kroebla polegającą na tem, żeby sprzedaż w latkach ograniczyć tylko do mięsa koszernego uważa minister za zgodną z intencją rządu.

Eksport mięsa koszernego

Również poprawka posła Strońskiego, mówiąca o przygotowaniu mięsa rytualnego dla potrzeb eksportu, zasługując na uwzględnienie dlatego, że zjawie się mogą możliwości takiego eksportu. Poprawka posła Długosza zmierza do omięcia pośredników, ale może znaleźć swój wyraz ustawowy wtedy, kiedy będzie opracowywana przez rząd i sejm sprawa obrotu zwierzętami wogóle.

Poprawka pos. Sommersteina, mająca na celu zezwolenie na sprzedaż mięsa z uboju rytualnego ludności chrześcijańskiej, jest niezgodna ze stanowiskiem rządu. Rządowi chodzi o to, aby mięso z uboju rytualnego było ściśle ograniczone do potrzeb ludności wyznania żydowskiego, która to mięso nabywać pragnie.

Pos. Sommerstein prosi o oświadczenie się p. ministra rolnictwa w sprawie jego poprawki o odroczenie na rok zakazu sprzedaży części zadnich z uboju rytualnego.

P. min. Poniatowski nie sądzi, aby przygotowanie odpowiedniego personelu wymagało, aż tak długiego czasu. Okres do 1 stycznia 1937 r. powinien wystarczyć do poczynienia odpowiednich przygotowań w rzeźniach i przygotowania osób fachowych.

Skolei zabrał głos p. min. przemysłu i handlu Górecki, który zwraca uwagę, że w tem, co mówiła pos. Prystorowa jest zasadnicze nieporozumienie. Uważa ona, że uchwalenie art. 5 według projektu rządowego oznacza powrót do dawnego stanu rzeczy i znieważa cele ustawy. P. minister stwierdza, że dwa najistotniejsze cele tej poprawki zrealizuje, mianowicie uregulowanie rynku mięsnego oraz usunięcie czynnika, który najbardziej powoduje zdrażnienie, mianowicie przymus spożywania mięsa z uboju, dokonywanego według rytuału innego wyznania, oraz opłaty składane na rzecz innego wyznania.

Polemizując dalej z wywodami pos. Rubinsteina i pos. Sommersteina, p. minister zaznacza, że konsekwencją tej ustawy, jeżeli ona przejdzie w myśl poprawki rządu, będzie to, że wykonanie przepisów religii żydowskiej przez jej wyznawców spowoduje dla nich pewne ujemne następstwa finansowe, że będą spożywali mięso w pewnej mierze droższe.

Minister zgadza się w zupełności z pos. Sommersteinem, że w przemyśle i handlu nie należy rozróżniać ludzi według religii i zapewnia go, że gdyby tego rodzaju monopol handlu mięsem, jaki dziś przypadkowo skupił się w ręku jednego wyznania, byłby się skupił w ręku któregośkolwiek innego wyznania, to ze względu na ujemne skutki, jakie tego rodzaju kartel powoduje, minister tak samo by przeciw temu wystąpił. Tu chodzi o kryteria natury czysto gospodarczej. Minister zapewnia, że wśród tych 107 karteli, które rozwiązał, nie wie do jakiego wyznania należą uczestnicy tych karteli.

Nowe poprawki komisji

Po przemówieniu referenta Dudzińskiego, który zajął stanowisko, co do zgłoszonych w toku debaty poprawek przystąpiono do głosowania. Odrzucono najdalej idący wniosek pos. Prystorowej o skrócenie art. 5 w brzmieniu

rządowym, odrzucono również wszystkie wnioski posła Sommersteina, przyjęto poprawkę pos. Strońskiego, zezwalającą na dokonywanie odmiennego uboju zwierząt nie tylko ze względów wyznaniowych, następnie przyjęto poprawkę posła Długosza, która brzmi: „Do uboju rytualnego przyjmowane być mogą zwierzęta rzeźne, nabyte wyłącznie na targowiskach publicznych od rolników producentów lub rolniczych organizacji zbytu. Transakcja kupna zwierząt na te cele powinna być zarejestrowana przez targowiskowe komisje nadzorcze”. Przyjęto również poprawki pos. Kroebla, jedną, by w zdaniu: „cała ilość mięsa, pochodząca z tego uboju” dodać wyrazy: „zady i przody”, oraz drugą redakcyjną. Przyjęto też poprawkę pos. Świątopełk - Mirskiego, umożliwiającą gminom znoszenie uboju rytualnego normalną drogą uchwał tam, gdzie żydzi

stanowią mniej, niż 15 procent ludności. Wreszcie poprawkę pos. Szalewicza, nakładającą opłatę na rzecz nadzoru nad ubojem rytualnym, nie mniejszą, niż 10 groszy od jednego klg. żywej wagi.

Posel Sommerstein wobec przyjęcia dwóch ostatnich poprawek składa oświadczenie, iż NARUSZAJĄ ONE KONSTYTUCYJĘ I GWALCĄ RÓWNE PRAWA OBYWATELI.

Pozostałe artykuły projektu wobec zgody sprawozdawcy na ich brzmienie rządowe przyjęto bez dyskusji.

Sprzeciw rządu

P. minister rolnictwa i reform rolnych Poniatowski ponawia sprzeciw rządu co do przyjęcia świeżo poprawek, zgłoszonych przez posłów. Pos. Gdula zapytuje, kiedy ukażą się rozpo-

ządzenia wykonawcze do ustawy. Min. Poniatowski wyjaśnia, iż zgodnie z ogólnie przyjętym porządkiem prawnym rozporządzenia zostaną wydane po ogłoszeniu ustawy, a termin wprowadzenia w życie ich postanowień musi się pokrywać z terminem, od którego obowiązuje ustawa. Sprawozdawca pos. Dudziński oświadcza, że osobiście projekt przyjęty dzisiaj uważa za lepszy, niż uchwalony 5 marca, ale jako referent stwierdza, iż względy humanitarne i higieniczne, w imię których projekt został zgłoszony, zostały przekreślone, ponieważ w dodatku sprzeciw min. Poniatowskiego stawia pod znakiem zapytania osiągnięcie zamierzeń gospodarczych — zrzeka się referatu.

Na referenta na plenum sejm został obrany pos. Puławski. Projekt przyjęty przez komisję znajdzie się na piątkowym posiedzeniu sejmowym.

Anglja nie chce wysłać wojska na granicę reńską. — Sytuacja międzynarodowa komplikuje się coraz bardziej

Londyn, 18 marca. Pierwszy przemawiał min. Eden, który stwierdził, że nastąpiło pogwałcenie traktatu wersalskiego, ale mimo to, opowiedział się za rokowaniami z Niemcami.

Przedstawiciel Włoch, Grandi oświadczył, iż Rzym pozostanie wiernym swym zobowiązaniom, ale do sankcyj się nie przyłączy.

Również zabierał głos min. Beck, precyzując stanowisko Polski.

Londyn, 18 marca. (Pat) — Dyskusja w łonie konferencji lokarniejskiej natrafia na coraz to nowe trudności. Pierwotna koncepcja angielska w sprawie strefy neutralnej upadła. Zamiast niej wyplynieła koncepcja wysłania do poszczególnych punktów wzdłuż granicy symbolicznych oddziałów, np. po jednym batalionie wojsk brytyjskich i włoskich, jako gwarantów bezpieczeństwa Francji i Belgii, nie kwestia wysyłki jakichkolwiek wojsk ostatecznie wogóle upadła wskutek sprzeciwu brytyjskich czynników wojskowych, które uznały takie odkomenderowanie oddziałów brytyjskich za bezcelowe i nieodosowne.

W sprawie odesłania zagadnienia zgodności paktu francusko-sowieckiego z traktatem lokarniejskim do trubunału haskiego również powstały znaczne trudności, gdyż Francja domagała się od Anglii wyraźnego zapewnienia, że wyrzeka się na Niemcy nacisk, aby zgodziły się na przyjęcie orzeczenia haskiego. Rząd brytyjski uchylił się od udzielenia takiego zapewnienia. W godzinach wieczornych zwołany został na nadzwyczajne posiedzenie gabinet brytyjski, który rozpatrzył sytuację, wynikającą z propozycji W. Brytanji i Francji.

Delegaci niemieccy przybyli do Londynu

Londyn, 18 marca. (PAT) Delegacja niemiecka, która w godzinach popołudniowych przybyła do Londynu, zamieszkała w hotelu Carlton. Przed rozpoczęciem posiedzenia konferencji lokarniejskiej wznieszonego na godz. 22 min. Eden przyjął głównego delegata Niemiec Ribbentropa i odbył z nim półgodzinną rozmowę.

Jutro na posiedzeniu rady Ligi, które rozpocznie się o godz. 10-ej, jako pierwszy przemawiać będzie von Ribbentrop.

Radjoodbiorniki

ELEKTRIT Co

zawsze przodują!

Wieloletni doświadczony wytwórca. **CLEA-RADIO** Nawrot 1, tel. 183-60

Pat, Patachon, Osiołek, Plumpek, Merdek i Ferdek
przypominają się Czytelnikom „KARUZELI“

Nowy numer do nabycia wszędzie za 10 groszy.

SALA FILHARMONJI
tel. 213-84.
DZIŚ, w czwartek, dn. 19 b. m. o g. 8-30 wiecz.
Jedyny Koncert Mistrzowski

Alfred CORTOT
W programie: Beethoven, Schumann, Chopin i inni.
Pozostaje nieliczne bilety sprzedaje kasa Filharmonji.

SALA FILHARMONJI
tel. 213-84.
W sobotę, 21 i niedzielę, 22 b. m. o g. 8-30 wiecz.
OSTATNIE DWA WYSTĘPY
znakomitej pieśniarki światowej sławy

IZY KREMER
w międzynarodowym repertuarze piosenek w kilkunastu językach.
Bilety sprzedaje kasa Filharmonji.

Teatr Rozmaitości
tel. 112-25.
4-ty i ostatni tydzień
Dzisiaj co dzień o godz. 9-ej wiecz.
oraz w soboty i niedzielę o 4-ej popoł.
(po cenach zniżonych)

„JOSIE KALB” z Morisem Szwarcem

Jak w procesie Gorgonowej

Kto otruł matkę i dwoje dzieci

Służąca i siostra otrutej, Kuczalska, oskarżają Grzeszolskiego. — Splot historii, fantazji, zaciekłości i zbrodni

Trzeci dzień sensacyjnego procesu w Sosnowcu

Pierwszy świadek Maria Cabaj, eks-służąca Grzeszolskiego, lat 40, zamieszkała we Włochach pod Warszawą, zeznaje pod przysięgą. Mówi, że służyła miesiąc przed śmiercią Anny Grzeszolskiej. Na pytanie co do stosunków rodzinnych w domu Grzeszolskich, odpowiada, że Grzeszolscy dobrze się do niej odnosili. Grzeszolska mówiła jej „Maryniu”.

Świadek: — Tej nocy, kiedy pani Grzeszolska umarła w nocy przysłała do mnie pocałowała mnie i powiedziała „dobranoc”, a pan Grzeszolski był już w łóżku. Później słyszałam, jak pani wymiotowała, wtedy pan przyszedł do kuchni, nalał wody z czajnika i powiedział do pani „połknij, to ci dobrze zrobi”. Później pani zasnęła. Kiedy nad ranem przyszedłam do pani, ta już nie żyła. Pan Grzeszolski był bardzo wzruszony, ucałował się i pocałował Bugajów i robił mi pani nacieranie na skroniach i stożkach. W międzyczasie Władysław Bugaj zadzwonił po doktora Einsfelda, który stwierdził zgon. A Władysław Bugaj powiedział do doktora, że tu jest coś po dejrzanego. Dzieci bardzo rozpaczają po zgonie matki.

Przew.: — Czy Grzeszolski jadł śniadanie i obiady razem z dziećmi?

Sw. Cabajówna: — Zdarzało się, że razem a czasem i osobno.

Przew.: — Kto dawał pieniądze na utrzymanie?

Sw. Cabajówna: — Pan Grzeszolski.

Przew.: — Czy dzieci jadły coś przed obiadem?

Sw.: — Ukręcałi sobie jajka z cukrem.

Przew.: — Kiedy pierwszy raz dzieci zachorowały i po czym?

Sw.: — Przed Bożem Narodzeniem 1933 r. pani Kuczalska przyniosła im kisielkę po zabiciu wieprza i potem dzieci zachorowały i ja też.

Przew.: — A przedtem dzieci chorowały?

Sw.: — Nigdy przedtem nie chorowały.

Przew.: — A kiedy dzieci drugi raz wymiotowały?

Sw.: — To było po świątach, kiedy dzieci jadły obiad razem, potem Grzeszolski poszedł do biura, po jego wyjściu dzieci wymiotowały zauważyłam na dnie garnka osad podobny do maku powierchu było różowe, a w środku szare było tego kilkanaście ziarenek.

Wtedy zadzwoniłam do pana Grzeszolskiego, który mi powiedział, że bym się nie wtracała w nieswoje rzeczy. Następnie tą zupę wylałam. Te zupę ja dla także moja siostra Kazimiera, która też wymiotowała.

Przew.: — Czy pan Grzeszolski interesował się kuchnią.

Sw. Cabajówna: — Nie, czasami tylko pytał się co jest na obiad.

Przew.: — A czy tego dnia, kiedy pani znalazła ten osad, czy pan Grzeszolski pił wtedy po obiedzie piwo.

Sw.: — Nie wiem.

Przew.: — Czy znalazłono jeszcze kiedy taki osad w zupie względnie w miesie.

Sw.: — Tak, w sosie znalazł pan Grzeszolski.

Przew.: — Czy dzieci skarżyły się na jakies dolegliwości?

ni, po wyjściu ze szpitala pracowałam aż do śmierci córki u p. Grzeszolskiego, potem pojechałam do rodziców na wieś. W czasie służby zarabiałam 30 zł. miesięcznie. Wróciłam do Sosnowca i zwróciłam się do p. Grzeszolskiego, żeby mi zapłacił resztę zaległości, wtedy mi odmówił zapłaty i zwymyślał mnie, wtedy zamieszkałam u Kalisza 2 miesiące. Płaciłam za mieszkanie 15 zł. miesięcznie.

Przew.: — Czy Grzeszolski odwiedzał świadka u Kalisza?

Sw.: — Tak, przyszedł w towarzystwie jednego pana, który został na ulicy.

Przew.: — A po co przyszedł?

Sw.: — Podpisał kartki meldunkowe.

Przew.: — A czy później jeszcze był?

Sw.: — Drugim razem przyszedł wy pełnić mi książkę kasy chorvch.

Przew.: — Czy siadała mu pani na kolanach?

Sw.: — Nie.

Przew.: — Czy całowała się pani z nim?

Sw.: — Nie. Zwierzał mi się, że jakaś kobieta chce go bałamucić, ale on chciałby ze mną się ożenić. Opowiadał mi, że można wszystko załatwić, że można kogoś struć, kto stoi na przeszko dzie, tak że sekcja zwłok nawet tego nie wykáže.

Wsiak jak lapis...

Przew.: — Czy pani mówiła do znajomych, że dzieci zmarły w tajemniczy sposób?

Sw.: — Nie przypominam sobie.

Przew.: — Dlaczego pani wyprowadziła się od Kalisza?

Sw.: — Bałam się następstw w związku z otruciem tej kobiety. Wyprowadziłam się na ul. Wodna. Kalisz mi powiedział, że Grzeszolski „wsiak jak lapis w g...”

Przew.: — A czy Kuczalska często przychodziła do Grzeszolskiego?

Sw.: — Najczęściej przebywała u Bugajów. A Jurek Grzeszolski wyrażał się o Kuczalskiej, że jest bardzo porywczą.

Przew.: — A czy Lucyna też coś mówiła?

Sw.: — Nie pamiętam. Raz przy spore o pieniądze między Grzeszolskim a córką, Jerzyk powiedział do Kuczalskiej, „że jeżeli coś zrobisz, to ja ci

wszystkie hantle na leb rzuca”, za co Grzeszolski uderzył Jurka w twarz.

Przew.: — Czy dzieci kochały ojca?

Sw.: — Tak.

Przew.: — A czy Grzeszolski kochał dzieci?

Sw.: — Tak.

Przew.: — Czy był taki wypadek, aby dzieci nie chciały jeść obiadu w domu?

Sw.: — Nie, nigdy.

Przew.: — Czy to prawda, że Grzeszolski przyniósł dzieciom z miasta ciastka, po spożyciu których dzieci zachorowały?

Sw.: — Tak, prawda.

Przew.: — Czy świadek chorował na jakie choroby?

Sw.: — Na tyfus i na zapalenie stawów.

Przew.: — Czy świadkowi wypadły podczas choroby włosy?

Sw.: — Tak i dlatego prosiłam, aby mi obcięli.

Zeznania Kuczalskiej

Następnie zeznawała siostra zmarłej Grzeszolskiej, Kuczalska.

Kuczalska przysłała w roli świadka oskarżać Grzeszolskiego, a ten znów z ławy oskarżonych jej zarzuca otrucie dzieci. Świadek z drugiego meza nazywa się Niemczakowa, liczy lat 33. Odrazu atakuje oskarżonego.

— Matka była przeciwna małżeństwu mojej siostry, s. p. Anny z Grzeszolskim, gdyż wybuchła właśnie wojna europejska. Grzeszolski był niemiec-kim poddanym. Jego matka, jako Niemka, chciała, żeby poszedł na front francuski, ale on nie chciał iść do wojska. Myśmy go ukrywali. Kiedyś przysli żandarmi niemieccy, przysłani przez matkę Grzeszolskiego, aby zabrać go do wojska siłą. Schował się na górze. Jeden z żołnierzy rozkrzyżował mojego ojca na ścianie i zaczął strzelać. Właściwie groził tylko, że będzie strzelał. Tak zrozumieliśmy z jego słów...

— A znała pani język niemiecki?

— Nie.

— No, to chyba nie ze słów to pani rozumiała.

— Z ruchów żołnierza.

Potem Kuczalska mówi o pierwszych latach pożycia Grzeszolskich. W 1919 r. byli w Kaliszu, tam przyszły na świat bliźnięta.

— Jestem spragniona ogromnie.... Nie mogę mówić....

Przewodn.: — Dolega pani coś?

— Nie wiem sama. Zaschło mi w ustach. Poproszę o wodę.

Wózny przynosi szklanke wody i Kuczalska odtąd co chwila bierze lyk wody. Teraz już mówi swobodnie:

— Grzeszolski w 1926 r. starał się szkodzić mi. Nastrajał siostrę nieprzychylnie i robił mi różne zarzuty z racji mojego nieodpowiedniego małżeństwa. Mówił stał o mnie: „Powinnas wyjechać do Brazylii — na emigrację”.

Przysięga przy zwłokach

Odtąd Kuczalska zapala się i mówi coraz prędzej.

Przechodząc do śmierci siostry przytacza niesamowitą scene:

— Kiedy okazało się, że nic jej nie zdoła przywrócić do życia, byłam tak przejęta, że uklekałam i przysięgałam trupowi, że dzieci nie skrzywdzę. Zawołałam też do Grzeszolskiego: „Przysięgaj, że dzieciom nie zrobisz krzywdy”. „Jak mam przysięgać!” — pytał Grzeszolski. „Przysięgaj, że bedziesz miał nad dziećmi opiekę”.

Sędzia: — A nie było wtedy mowy że się drugi raz nie ożeni?

— Nie, ja tego nie wymagałam. Po śmierci byłoby pewne trudności w pochowaniu zwłok. Ludzie coraz więcej mówili o zatruciu. Od sąsiedki dowiedziałam się, że zwłoki zabrano z cmentarza do szpitala. Pobiegłam na cmentarz, grobowiec był pusty. W policji dowiedziałam się, że zarządzono sekcje zwłok.

Kuczalska szybko wyrzuca ze siebie słowa. Płyną potoki słów. Co drugie zdanie zaczyna się przytoczeniem powiedzeń dzieci, zaczynających się od „Wiesz co ciotka?”

Sędzia: — Może pani będzie mówić wolniej.

— Kiedyś wchodzę do pokoju i widzę, że Jerzy bije głowa o ścianę, ma rozszerzone źrenice i jest przywiązany do łóżka. Mówię o tem Grzeszolskiemu: „To ty nic na to?” Grzeszolski powiedział: „On tak całą noc robi”. Nie wezwał żadnego lekarza i wyszedł, gdy syn był w agonji. Z domu poszedł na zebranie.

Kuczalska zeznaje dalej.

Sensację budzi wiadomość, iż Kuczalska ma na imię nie Eugenja, lecz Genowefa, choć przed sądem podała się za Eugenję. Nastąpić mają inne ciekawe momenty.

Proces o zamach na Marszałka Piłsudskiego przed sądem apelacyjnym w Warszawie. — Wszyscy oskarżeni zostali uniewinnieni

Warszawa, 18 marca. Rozpatrywał skargę apelacyjną, wniesioną przez prokuratora i obrońców w sprawie Jagodzińskiego, Trochimowicza, Białkowskiego, Dziegielewskiego i Markowskiego, oskarżonych o planowanie zamachu bombowego na Marszałka Józefa Piłsudskiego.

Na froncie robotniczym Strajk kotoniarzy, szewców, murarzy i inn.

Wczoraj odbył się wiec robotników kotonowych, strajkujących od kilku tygodni.

Na wiecu tym zakomunikowany został rezultat onegdajszej konferencji w inspekcji pracy, na której przemysłowcy odrzucili wszystkie postulaty kotoniarzy, zgadzając się tylko na przedłużenie umowy zbiorowej.

Zebrań postanowili strajkować w dalszym ciągu. Poza tem zapadła uchwała, aby w razie niewyjaśnienia sprawy w ciągu najbliższych dni — akcję strajkową rozszerzyć na wszystkie ośrodki przemysłu kotonowego w Polsce.

Na przyszły tydzień okręgowa inspekcja pracy zwołała szereg konferencji, dotyczących zatargów w przemyśle skórzanym, budowlanym, w fabrykach wyrabiających tasiemki bawełniane, pozatem zwołane zostały konferencje z brukarzami, którzy domagają się zawarcia umowy zbiorowej, z litografami oraz desynatorami, strajkującymi od kilku dni i domagającymi się również umowy zbiorowej. (k).

Sąd Okręgowy w Warszawie skazał w lutym 1931 roku Jagodzińskiego, Trochimowicza i Białkowskiego na rok aresztu każdego, pozostałych dwóch oskarżonych Dziegielewskiego i Markowskiego sąd uniewinnił.

Po rozpatrzeniu sprawy sąd apelacyjny uniewinnił Jagodzińskiego, Trochimowicza i Białkowskiego.

W stosunku do pozostałych dwóch oskarżonych sąd apelacyjny zatwierdził wyrok uniewinniający sądu okręgowego.

Choroba służące

Przew.: — Niech pani opowie nam przebieg swej choroby.

Sw.: — Najpierw chorowałam na anginę, potem na grype, a później szale nie bolały mnie stopy, potem w szpitalu wychodziły mi włosy. Leczył mnie dr. Zachorski. W szpitalu leżałam 5 tygod-

